

Передірій Володимир Вікторович народився в селі Таранівка Зміївського району .Жив з батьками,працював у «Таранівському лісництві».

Викликали з роботи до воєнкомату. Нас з району було 16 чоловіків. Дали на руки повістку. У 30 років в другий раз пішов захищати Батьківщину. Дома сказав батькам : «Що треба».

Із спогадів Володимира Вікторовича:

« Привезли нас до станції Бородянка Київської області в 03 години ночі 21 квітня. Вранці всіх людей розподілили по 3—5 чоловіків ,тобто на групи чи підрозділи. Нас було 5 людей,а потім ми стали товаришами. А який був командир у нас ?Не людина ,а золото. Горою стояв за нас. Сам був з Донбасу.

Працювали ми там на автобусах.

Автобат ----це машина ,яка обслуговувала станцію ЧАЕС.У мене,- розповідає Володимир Вікторович,--особливо 18 виїздів. Техніки було багато,її охороняли. А знаходилася ця техніка у так званих могильниках.

Жили у наметах, біля села Оране.15 км від Чорнобиля. Житло нормальне. Харчування дуже добре:масло,цукор,ковбаса. м` ясо----все було.

Перший день на місці призначення здивувало всіх. Навкруги руїни,купи металу,піску,пилу. Просто жах.

Нам видали дозиметри--- у кожного свій,щоби слідкували за опроміненням свого тіла і також спеціальні костюми ОЗЕКА,проти гасники --- все для захисту людини.

Знаходилися ми з бригадою на території ЧАЕС —4 місяця. Всього було у бригади -101 виїзд. Багато людей працювало. На станції працювали спеціальні машини,які були захищені від радіації. Людей привозили на роботу за 1 км ,пересаджували на інші машини і завозили на територію. працювали від 7-15 хвилин ,не кожен день ,а через 2 дні. Після кожного виїзду машину мили спеціальними засобами. Два дні які ми не працювали , ми не спали,не сиділи,а прибирали в наметах та територію наметного містечка.

25 бригада безпосередньо працювала на станції. «Хімбат»--хімічні бригади ----працювали кожний день. Норма радіації –14,95, а у нас дуже перевищена норма.

Всі про це знали і мовчали ,а що робити?

В шахтах працював трактор –робот, на підйомник ставили машину з передозіровкою радіації, скидували в могильник і заливали бетоном. Працював ЗИЛ -131.Привозили нову техніку кожен день із Красноармійська до Чорнобиля. Я багато знаю ,але боюся про це розповідати.»

Після Чорнобиля повернувся додому в Таранівку. Знову повернувся до своєї роботи.

Спочатку держава більше піклувалася про нас:безкоштовне лікування,санаторні путівки.

В 1999 році переїхав до села Берека. Живу по вулиці Коренєва. Яку допомогу дає вам країна? Дають безкоштовні ліки. Після Чорнобиля десь 1 або 1,5 року давали чорнобильський пайок-це ковбаса,масло,цукор,молоко. Вже давно перестали давати.

Я вже казав ,що нас було 5,але на даний момент, я не знаю скільки нас залишилося в живих. У Володимира Вікторовича вже багато років проблеми зі здоров'ям:переніс інсульт. Я зараз інвалід 1 групи .Переодично лікується,бо після Чорнобиля здоровим себе не відчував.

26 КВІТНЯ _____ ЧОРНА ДАТА.НАШІ ЛІКВІДАТОРИ.

Дана робота описує події Чорнобиля. Серед усіх трагедій ,чорнобильська трагедія не має аналогів за масштабами забруднення екології.

В історії кожної країни є події,що відзначаються усім народом,що проносяться через покоління нестихаючим болем. І однією із таких подій ,такого лиха,стала аварія на Чорнобильській АЕС.

І так,26 квітня 1986 року на четвертому реакторі пролунали два вибухи,які були не ядерними ,а хімічними. Але людям про це нічого не розповідали.

Кожен виконував свою роботу.

Коли де-небудь за кордоном мова заходить про Україну,згадують насамперед не про хлібну державу ,а про Чорнобиль. Гірко,але він став чорною візитною картою нашої держави .Це потрібно пережити.

У пам'яті українського народу –це день лиха,болю,суму,забути його чи викреслити неможливо. Довгі тривожні дні ,правда придушена муром мовчання. Ще скільки часу буде потрібно , щоб реально осмислити те,що сталося. А смерть вже відкрила свій чорний рахунок і забрала найкращих.